

Kulturdepartementet

Att: Avdelingsdirektør Stein Sægrov

Dato: 31.01.2007

Vår ref: tbr/åos/43/651

Deres ref: 2006/00936/KU/KU3 KSR

Høringsuttalelse - Evalueringen av Den kulturelle skolesekken, avgitt av Danse- og teatersentrum/Norsk scenekunstbruk.

Viser til brev fra Kultur- og kirkedepartementet vedrørende evalueringen av Den kulturelle skolesekken.

Vi er tilfreds med at evalueringen av Den kulturelle skolesekken er sendt ut på høring. Gjennom dette kan kunst- og kunstformidlingsperspektivet meisles tydeligere ut enn det vi oppfatter evalueringen gjør. Det er helt nødvendig for å gi et klarere bilde både av hvordan Den kulturelle skolesekken fungerer i dag, og av hvordan den best kan styrkes i tiden fremover. Slik evalueringen fremstår i dag, vil den etter vår mening gi Stortinget et feilaktig grunnlag for å vurdere fremtidige tiltak og behov innenfor Den kulturelle skolesekken. Høringsprosessen vil derfor være et viktig bidrag til å skaffe Stortinget et mer kvalifisert grunnlag for å ta beslutninger om Den kulturelle skolesekken - en av Norges mest betydningsfulle kunst- og kultursatsning.

Om høringsinstansen

Danse- og teatersentrum er et kompetansesenter og en interesseorganisasjon for det ikke-institusjonelle scenekunstheltet og dette feltets produksjonsenheter, så vel kompanier som er organisert i stiftelser og aksjeselskap som enkeltmannsforetak.

Norsk scenekunstbruk er en formidlingsordning for fri profesjonell scenekunst i regi av Danse- og teatersentrum. 16 av landets 19 fylker medvirker i, og er medlemmer, av Norsk scenekunstbruk.

Innhenting av erfaringer og synspunkter

I forbindelse med vårt arbeid med evalueringen av Den kulturelle skolesekken, har vi i samarbeid med Norsk teater- og orkesterforening gjennomført et drøftingsmøte, der evaluator Jorunn Spord Borgen la frem evalueringen. Ca 40 personer fra ulike deler av scenekunstheltet var til stede på dette møtet.

I tillegg har vi innhentet synspunkter fra de frie sceniske gruppene. Vi har også hatt drøftingsmøter med fylkesrådet i Norsk scenekunstbruk, som består av ni representanter fra formidlingsarbeidet i fylkene. Disse ni er utpekt av fylker tilsluttet Scenekunstbruket. Rådet har en overordnet strategisk rådgivningsfunksjon både når det gjelder utvikling av Scenekunstbruket, og når det gjelder spørsmål tilknyttet Scenekunstbrukets rolle og funksjon bl.a. innenfor Den kulturelle skolesekken.

Om evalueringen av Den kulturelle skolesekken.

Utgangspunktet for vår høringsuttalelse er forankret i to forhold:

- a) Da Stortinget behandlet meldingen om Den kulturelle skolesekken, utpekte Stortinget Norsk scenekunstbruk som en nasjonal aktør i formidlingen av scenekunst
- b) De frie sceniske gruppene er hovedleverandører av profesjonelle sceniske produksjoner og workshops innenfor Den kulturelle skolesekken

Fra et scenekunstperspektiv har vi i utgangspunktet problemer med å forholde oss til evalueringen. Evalueringen uttrykker et scenekunstsyn vi oppfatter som altfor entydig og kunstfaglig polarisert. Enten henvises det til "teatrets kjernekonvensjoner" slik de fremstår i det tradisjonelle titteskapsteatret (s 11), eller til den frie scenekunstens historiske opprør mot nevnte konvensjoner via feltets vei fra folkelighet til avantgarde, og i dag til scenekunsten innelukket "i den sorte kube", (s 12). Evalueringen beskriver en virkelighet vi ikke kjenner oss igjen i. Den beskriver ikke de sentrale formidlingsaktørene som er involvert i Den kulturelle skolesekken, alt fra sentrale institusjoner til kulturkontaktene på hver enkelt skole. Eksempelvis er Norsk scenekunstbruks rolle i Den kulturelle skolesekken i det hele tatt ikke behandlet. Dette gjelder også de fleste andre formidlingsinstansene.

Konfliktorientert

Slik vi ser det har evalueringen inntatt et lite balansert – og dermed lite konstruktivt - ståsted i skjæringspunktet mellom skole og kunstfelt. Den kulturelle skolesekken defineres som en kamparena mellom pedagogikk og kunstfeltet. Utrederne definerer kultursiden som vinner i denne kampen:

"Fra å være et tiltak som skulle bidra med ideer, informasjon, samarbeidsprosjekter etc., ble maktrelasjonene i DKS endret. Kulturfeltet ble plutselig en 'rik fetter' " (s 38)

Evalueringen retter mye oppmerksomhet mot det den definerer som konfliktsonen, etter vårt syn på bekostning av å gå selve kunstformidlingsarbeidet etter i sømmene. Suksessmålene for Den kulturelle skolesekken er i denne evalueringen sett ut fra skolens tradisjonelle læringsmål, ikke ut fra et kunstrelatert ståsted. En viktig hensikt med Den kulturelle skolesekken har hele tiden vært gjennom kulturimpulser å åpne skolens og dermed barnas hverdag for nye profesjonelle kunst- og kulturopplevelser som skal være et supplement til de eksisterende.

Det er ingen tvil om at det ligger et betydelig forbedringspotensial i samarbeidet mellom skole og kultur, men i den utstrekning dette samarbeidet ikke alltid foregår friksjonsfritt, mener vi det er feil å legge ansvaret for eventuelle problemer på kunst- og kultursiden alene. Vi savner en tydeliggjøring av skolens ansvar, og ikke minst av hvilke ressurser Utdanningsdirektoratet har bidratt med for å bedre og utvikle forholdet mellom skole og kultur.

Evalueringens metode og validitet

Det er over 617 000 elever i den norske grunnskolen. Disse skal nås med kunst- og kulturopplevelser av høy kvalitet. Blant disse 617 000 er det elever med spesielle behov og elever fra ulike kulturer. I evalueringen er det 28 elever som utgjør det empiriske grunnlaget.

Evaluatoren har valgt å se bort fra innspill fra "aktører fra kunst- og kulturfeltet som er vant til å opptre som kulturpolitisk aktører", og på evalueringens s. 51 kan vi lese at man bevisst har valgt ikke å delta på konferanser etc. som i løpet av evalueringsperioden har vært arrangert i forbindelse med Den kulturelle skolesekken. Dette er mildt sagt nedslående. Det er gjennom dialog, erfaringsutveksling og nettverkssamlinger at utviklingen av, og innholdet i, Den kulturelle skolesekken blir styrket. Uten disse møtepunktene ville ikke formidlingen innenfor Den kulturelle skolesekken kunne vist til en såpass rask operativitet.

Vi stiller oss også uforstående til datagrunnlaget som det refereres til fra fylkeskommunale egenevalueringer, der det visstnok fremgår at innenfor Den kulturelle skolesekken er scenekunsten en av kunstformene med flest tilbud. Har man her samlet all scenisk aktivitet, inklusive skolens egenaktivitet, lokale skoleoppsetninger og profesjonelle scenekunstproduksjoner? Eller gjelder tallbeskrivelsen kun profesjonelle forestillinger? Hvis dette siste medfører riktighet, det vil si hvis profesjonell scenekunst er blant de mest fremtredende tilbudene innenfor Den kulturelle skolesekken, sier det mye om de øvrige tilbudene. Ut fra Norsk scenekunstbruks egne statistikker vet vi at det er langt frem til at alle barn får oppleve scenekunst én gang i året. Rikskonsertene er på sin side snart i mål med å nå alle med to produksjoner årlig. Dette er blitt gjort mulig gjennom betydelige ekstramidler. Scenekunstbruket formidlet 53 sceniske produksjoner til over 220 000 elever i 2005 – i evalueringen hentes én produksjon frem som eksempel!

Generelt savner vi både en bredere synliggjøring av de forskjellige formidlingsnettverkene, og en komparativ gjennomgang av hvordan de fungerer i alle ledd.

Det er også viktig for oss å påpeke feil i rapporten vedrørende mangel på et felles prissystem for scenekunst, der det påpekes mangel på fellesløsninger.

"Fellesløsninger omfatter blant annet; datasystem, transportpriser, kontraktsmaler, tariffavtaler, ... - Dette forhandles nå av det enkelte fylket." (s 84)

Det er i Scenekunstbruket utviklet et eget prissystem for frie sceniske grupper på turné. Systemet tar utgangspunkt både i kunstnerens produksjonsvilkår og i fylkenes behov.

Vi vil også påpeke omtalen av det digitale internettbaserte verktøyet KSYS (s 85-86). Det er i dag 14 fylker med deres kommuner og fire sentrale aktører (deriblant Scenekunstbruket) som benytter seg av dette verktøyet og som aktivt er med på å utvikle dette videre. Det er riktig som rapporten sier, at utviklingen av et slik verktøy må være meget omfattende og kostbart. Dette har firmaet Orgdot, i tett samarbeid med fylker og sentrale aktører, i stor grad realisert. Det er også gjort til et problem i evalueringen at KSYS er utviklet av en *privat* aktør! Frykten for private aktører er påfallende. Hva med busselskapene som frakter elevene? Hva med alle kunstforetakene? Til informasjon er det opprettet et brukerforum for KSYS, uavhengig av Orgdot.

Bruk av begreper

Evalueringen bruker uttrykkene monologisk og dialogisk formidling som gjennomgripende begrepspar når den skal vurdere kvaliteten i kunstformidlingen – møtet mellom kunstner og elev.

Ett, og bare ett, eksempel på egenaktivitet trekkes fram, og det er en *Peer Gynt*-oppsetning. Den vektlegges i rapporten som forbilledlig, og blir stående som et eksempel på dialogisk kommunikasjon, i motsetning til monologisk kommunikasjon. Denne monologiske kommunikasjonen defineres som et møte mellom elever og kunstner der elevene ikke er involvert(?), men er tilstede som passive tilskuere. Det er etter vår mening ikke holdbart å trekke en parallell mellom monologisk kommunikasjon og tradisjonell kateterundervisning (s 34), og begrepet monologisk kommunikasjon kan heller ikke brukes som kjennetegn på en mangelfull kunstopplevelse.

Når evalueringen konsekvent kategoriserer elevene enten som passive konsumenter (monologisk formidling) eller som aktive deltagere (dialogisk formidling), ser den helt bort fra scenekunstens genuine og åpne uttrykksform. Å etablere et slikt skille i formidlingen, er ensbetydende med å underkjenne scenekunstens kommunikasjonsstrategi. Slik vi innledningsvis var inne på, bygger evalueringen på et bastant scenekunstsyn der titteskapsteater, folkelig friteater og dagens avantgarde "i svarte bokser", settes opp mot hverandre. Dermed reduserer evalueringen scenekunsten som uttrykksform i stedet for å anerkjenne at den kan kommunisere et mangfold av kunstsyn og sceniske strategier, der både titteskap, folkelig friteater, interaktiv scenekunst, crossover, visuell scenekunst og avantgarde (også for barn!) inngår. Det er tilgangen på hele bredden av scenekunstuttrykk som lar barn og unge få møte så vel tradisjonelle og historiske uttrykk, som uttrykk skapt i vår egen tid - i ulike grader av interaksjon og medskapning fra publikums side.

I stedet for å erkjenne scenekunstens åpne og medskapende praksis, tar evalueringen med andre ord utgangspunkt i et kunstsyn som godtgjør en teoretisk anvendelse av begreper som monologisk versus dialogisk.

Vi vil understreke at vi er enige i at de egenaktiviteter som er nevnt i evalueringen, er meget verdifulle. Ikke bare for at elevene skal lære å uttrykke seg, men også for at de gjennom en slik aktiv læring får ta del i vår kulturarv. Dette har skoleverket imidlertid gjort i alle år, og det er skolens oppgave å legge til rette for best mulig læring. Den kulturelle skolesekkens oppgave er derimot å formidle møtet mellom ulike sceniske uttrykksformer og det publikum de er skapt for.

Kvalitet/profesjonalitet

Evalueringen er i liten grad opptatt av kvalitetsbegrepet, og av det kvalitetsmessige innholdet i Den kulturelle skolesekken. Mange av de sentrale aktørene i Den kulturelle skolesekken, deriblant Scenekunstbruket, har kontinuerlig, også i evalueringsperioden, hatt diskusjoner og avholdt egne seminar om kvalitetsvurdering, og om hvordan denne skal håndteres i Den kulturelle skolesekken. Evaluator er blitt invitert til å delta i drøftingene, men har altså ikke funnet det riktig å delta på slike seminarer (jmf. pkt om validitet).

Rapporten problematiserer ikke forholdet mellom kvantitet og kvalitet. Det uttrykte målet med Den kulturelle skolesekken er å nå alle grunnskolens 617 000 barn med kvalitetstilbud. Hvordan skal dette målet realiseres? Dette er for oss et hovedspørsmål.

Organiseringen av DKS

Den kulturelle skolesekken er en meget omfattende ordning, med en meget ambisiøs politisk målsetning. På tre år skulle erfaringene og arbeidet fra blant andre Sandefjord kommune og Møre og Romsdal fylke gjøres tilgjengelig og settes ut i livet over hele landet. Oppbygningen av et slikt system på så kort tid var helt avhengig av at det allerede fantes operative aktører fra sentrale institusjoner, kommuner og skoler som i mange år hadde beredt grunnen. Eksempelvis har Scenekunstbruket siden 1994 bygget opp et fylkesnettverk som i dag består av 16 fylker. Dette nettverket er utviklet "nedenfra og opp", og baserer seg på fylkeskommunenens forskjellige behov for scenekunst i tråd med ulike formidlingssyn.

Da Den kulturelle skolesekken ble innført over hele landet, skjedde det for flere fylker og kommuner "ovenfra og ned". Det er ikke uvanlig at en slik fremgangsmåte fører til friksjoner mellom aktørene. De som hadde minst erfaring med operativiteten i et slikt formidlingssystem, ABM-utvikling og Utdanningsdirektoratet, fikk en sentral rolle.

Når det gjelder sekretariatet for Den kulturelle skolesekken under ABM-utvikling har man også derfra etterlyst et klarere mandat og virkemåte. Da den nasjonale Skolesekken ble etablert, var det viktig at man ikke skulle opprette en egen institusjon, men basere seg på allerede eksisterende ordninger, tiltak og institusjoner. Sekretariatet har en viktig funksjon i forhold til rapportering og til samkjøring av overordnede tiltak på tvers av aktørene i Den kulturelle skolesekken. Det avgjørende her er at tiltakene bygger på en "nedenfra og opp" - tankegang.

Vi støtter deler av evalueringsrapportens omtale av Referansegruppen. Vi har for vår del opplevd den som svært lite synlig. Vi stiller også spørsmål om denne gruppens representativitet. Det har i hele dens virkeperiode ikke vært formell kontakt mellom Referansegruppen og Scenekunstbruket, og det undrer vi oss over. Som et kuriosum kan nevnes at i evalueringsrapportens forslag til representasjon i referansegruppen (s. 91) ser det ut til at 'foreldre' nå ønskes innført som en ny yrkesgruppe.

Forum for de nasjonale aktørene i Den kulturelle skolesekken (det såkalte Riksforum), ble etablert av Rikskonsertene, Scenekunstbruket, Riksutstillinger og Forfattersentrum for å koordinere de sentrale formidlingsaktørenes arbeid innenfor Den kulturelle skolesekken. Senere har forumet inkludert alle dagens nasjonale aktører. Dette forumet har vært et viktig møtested for å bedre kvaliteten på vårt arbeid. Forumet har hatt en viktig koordineringsfunksjon, men er dessverre kun nevnt som en opprømsing av nettverk i evalueringen (s 56).

Vi støtter tredelingen i funksjonsnivå mellom sentralt, fylkeskommunalt og kommunalt på det operative planet, men har synspunkter på fordeling av de økonomiske midlene. Dette vil vi komme tilbake til under neste punkt.

Videreutvikling og styrking av Den kulturelle skolesekken

Forholdet mellom skole og kultur

Den kulturelle skolesekken må forankres i alle nivåer som *felles* prosjekt og inngå strategier for å forbedre og utvikle dette til elevenes beste.

Det bør gjøres et betydelig løft i utdanningssektoren for å bedre kompetansen i kunstformidling blant lærere. Det er mange gode eksempler rundt omkring i Norge på hvordan nettopp kompetansehevende tiltak bidrar til et minsket friksjonsnivå mellom skole og kultur. Disse eksemplene er dessverre ikke inkludert i evalueringsrapporten. De gode erfaringene må synliggjøres, og løsningsforslag bør utarbeides.

Kvalitet i alle ledd

Det bør satses enda sterkere på å øke kvaliteten i selve formidlingen på den enkelte skole. Vi ønsker *Nasjonalt senter for kunst og kultur i opplæringen* velkommen, og vi håper senteret vil bidra til å bedre kunstmøtene og elevenes kunstopplevelser. Vi forutsetter at det legges opp til en tett dialog mellom senteret og de ulike fagmiljøene innenfor kunst og formidling.

Den kulturelle skolesekken er et verktøy for å gjøre skolen til en god arena for kunst og kultur. Her bør de arkitektoniske tiltakene styrkes, og det bør være et krav at nye skolebygg legger til rette for kunstopplevelser av alle slag.

Kvaliteten på innholdet i Den kulturelle skolesekken bør understrekes enda sterkere. Det bør legges bedre til rette for at aktørene innenfor de ulike kunstfelt får styrket sine fagsamlinger i arbeidet med å øke kunstforståelsen.

Det internettbaserte turnéleggingsverktøyet KSYS, bør sikres en stødig økonomisk plattform for å bidra til å holde administrasjonskostnadene i hele Skolesekk-systemet nede.

Organiseringen

Det er behov for et sekretariat som samordner rapporteringer o.l. innenfor Den kulturelle skolesekken. Vi mener mandatet og arbeidsoppgavene må klargjøres. Sekretariatets funksjon bør være å støtte allerede eksisterende tiltak, ikke å bli en institusjon i seg selv. Vi vil særlig påpeke viktigheten av sekretariatets koordinerende rolle, og vi vil understreke at sekretariatets rolle og funksjonsutvikling også i fremtiden bør være avgrenset. Det krever en klar arbeidsfordeling mellom sekretariatet, faginstansene og fylkeskommunene, og en løpende dialog mellom aktørene slik at man hele tiden vurderer tiltak, arrangementer osv i forhold til en etablert arbeidsfordeling.

Utdanningsdirektoratets rolle i Den kulturelle skolesekken bør avklares. Vi vektlegger særlig her direktoratets ansvar for kompetansetiltak, ressursbruk og tilretteleggingsfunksjoner. Vi tror Den kulturelle skolesekken faglige hovedforankring i kulturavsnittet er viktig, men det innebærer også en tydeliggjøring av direktoratets ansvar for skolens evne og mulighet som kulturarena.

Vi foreslår videre å formalisere, *Forum for nasjonale aktører i Den kulturelle skolesekken (Riksforum)*, og etablere det som et rådgivende organ for Styringsgruppen. Forumet representerer alle de ulike kunstuttrykkene i Den kulturelle skolesekken og disse uttrykkenes kunst- og formidlingskompetanse. Dette forumet kan, med en formell struktur, ha representanter i bl.a. Referansegruppen (sammen med andre aktører som f. eks. Nasjonalt senter for kunst og kultur i opplæringen o.l.) Slik vil Referansegruppens arbeid forankres i Den kulturelle skolesekkens operative nivå, og man vil stimulere til fruktbar dialog og kommunikasjon mellom strategisk/politisk styringsnivå og Den kulturelle skolesekkens operative virkelighet og sammensatte praksis.

Referansegruppen arbeidsform og representasjon bør gjennomgås nøye for best å kunne speile det operative arbeidet i Den kulturelle skolesekken, jmf. punkt over.

Vi mener tredelingen, og samarbeidet mellom de tre forvaltningsnivåene, er fruktbart og bør opprettholdes. Fylkene, eller fremtidige regioner, bør ha en bærende rolle i Den kulturelle

skolesekken. Det er også etter vår mening viktig at hvert enkelt fylke i samarbeid med sine kommuner står fritt til å velge sin form for formidlingsmodell, forutsatt at målene for Den kulturelle skolesekken legges til grunn.

Det er vår prinsipielle holdning at Scenekunstbruket og andre sentrale aktører bør få sine støttemidler over statsbudsjett, og ikke basere seg på omskiftelige tippemidler. Dette vil både føre til økte midler til arrangørleddet, og gi de sentrale aktørene en mer forutsigbar økonomi. Rapporteringen vil også bli mer ryddig og samlet. Avsetningene sentralt bør speile målet om at alle 617 000 elever i grunnskolen skal ha tilgang på et mangfold av kunstuttrykk.

Scenekunst til alle innenfor Den kulturelle skolesekken

Hvordan nå det samme målet innenfor scenekunst, som Rikskonsertene er i ferd med å nå på musikkfeltet - to scenekunstforestillinger av høy kunstneriske kvalitet til alle grunnskolens elever hvert år?

Det er stor forskjell mellom det Rikskonsertene mottar av midler, og det Scenekunstbruket får. Vi vil aldri kunne nå målet med de midlene som i dag er satt av til produksjon og formidling. Norsk Scenekunstbruk har eksistert som et formidlingsnettverk siden 1994. Det er et distribuert nettverkssystem der møtepunktet mellom de ulike aktørene preges av likeverdig kompetanseutvikling og utveksling. Nettverket er forankret både i fylkeskommunen og i det frie scenekunstmiljøet selv. Det har et felles strukturskjelett, men åpner for ulike formidlingsmodeller fra fylke til fylke. En hovednøkkel i Scenekunstbruket er overføringen av statlige midler på grunnlag av innsendte rapporter om antall forestillinger. Overføringene, som følger aktivitet, gjør Scenekunstbruket til et godt verktøy for å fremme kvalitativt god og ny scenekunst for barn og unge.

En av Scenekunstbrukets roller er også å utøve en profesjonell dialog mellom de ulike aktørene, slik at rettigheter og plikter, og ikke minst scenekunstens kvalitet, blir ivaretatt.

Norsk scenekunstbruk må styrkes betraktelig, slik at de fylkene som ønsker det, kan inngå i nettverket, og slik at man får midler til å få ut flere produksjoner. For 2006 var vårt behov anslått til 10 mill. kroner. Vi dekker i dag ca 22% av forestillingskostnadene. Hvis Scenekunstbruket skal bidra til å være en kvalitetssikrer i Den kulturelle skolesekken også fremtiden, må refusjonsnivået ligge på 50%, slik det også er nedfelt i Scenekunstbrukets kontrakter med fylkene. Da vil vi kunne nå målet om at hvert barn i grunnskolen skal få minimum én kvalitativt god profesjonell scenisk opplevelse i året. Det vil også bidra til å få ut større og turnémessige mer krevende produksjoner i Den kulturelle skolesekken.

De som leverer innholdet til Den kulturelle skolesekken må sikres bedre produksjonsforhold. Dette innebærer en betydelig økning av de midler som avsettes til produksjon av scenekunst for barn og unge.

Scenekunstnerne i det frie feltet arbeider på frilanskontrakter og er sine egne arbeidsgivere. Dagens hovedstøtteordning til de frie gruppene forvaltes av Norsk kulturråd, og det gis ikke driftsstøtte. Skal gruppene kunne imøtekomme skolens behov for langsiktig planlegging og samtidig ivareta sine egne behov for langsiktig turnélegging, er det særdeles viktig nettopp å *drive virksomhetene profesjonelt* med bl. a. forutsigbare arbeidskontrakter.

I dag er det også store problemer forbundet med produksjonenes premieredato, og med tidspunktet da produksjonene kan tas inn i formidlingsfasen. Dette skyldes at slik støtteordningene er innrettet, er tildelingstakten og skolens planleggingshorisont ikke koordinert. Dette kan løses med å se disse forholdene i sammenheng, og deretter finne de mest hensiktsmessige løsninger.

Det er ingen faglig eller politisk grunn til at et kunstnerisk uttrykk som musikk skal gis mulighet til å realisere sine målsetninger, mens scenekunsten ikke skal ha de samme mulighetene. Vi vet at interessen og behovet er der.

Avslutningskommentar

I den videre utvikling av Den kulturelle skolesekken mener vi det er avgjørende å sørge for at skolen ikke bare blir en aktiv **kulturell** møteplass, men også en **kunstnerisk** møteplass. Scenekunsten er et av de få kollektive sosiale kunstneriske rom vi har. Dette rommet må alle barn innenfor Den kulturelle skolesekken ha mulighet til å oppleve.

Vi har en stor utfordring i det å tilpasse kunstneriske hendelser til hver enkelt skole og elev, uten å måtte tilpasse selve kunsten. Her må både utdannings- og kultursiden fortsette å bidra for på best mulig måte legge forholdene til rette for alle parter, og ikke minst skape et eierskap til hele Den kulturelle skolesekken.

Med vennlig hilsen

Danse- og teatersentrum / Norsk scenekunstbruk

Tove Bratten
daglig leder

Adne Sekkelsten
formidlingsleder